i de mandlige Vedtægter — søge at klare os, hvad vi forstaar ved Ordet.

Fædrelandskjærlighed, synes os, først og fremmest, under ingen Omstændigheder at kunne have at gjøre med Had. Man elsker ikke sit Land ved at hade dets Fjender, men ved at bekymre sig for de levende Mennesker i Landet. Fædrelandskjærlighed er Ansvar for Landet, og den, som forstaar sit Ansvar, er aarvaagen og venter ikke paa Ulykken for at blive en Fædrelandets Forsvarer. At elske sit Land, er at gætte Savn i Landet, før Savn føjet til Savn afføder Klage og Oprør, ligesom Bølgeskvulp føjet til Bølgeskvulp kan blive til Øden af Land og af Menneskeliv.

Vort Land kan trænge til at elskes. De er alt mange, de Brødre, der er gledne fra os. Vi er ikke ret Mange tilbage. som elsker og har Lov til at elske vort Land. Vi faar da at lægge os efter Kunsten at elske hinanden saa meget des fuldkomnere. Det er maaske lettere for en lille end for en stor Nation at bringe det vidt i indbyrdes Kjærlighed.

Vi behøver ikke den politiske Opdragelse først, vi Kvinder, før vi kan være med til at elske vort Land, forsaavidt. Vi kjender til at udfinde med gættende Tanker, hvad elskede Væsner behøver. Vi vêd det ogsaa, hvad man ikke gjør, naar elskede Væsner forkommer. Man forsørger ikke sig selv til at ligge i Hi, man kryber ikke til Lejet og indluller sig i lummer Velvære, før man har betænkt dem, man har Ansvar for, med et Hvilested. Har man kun Leje for En, saa deler man Fjerene og beholder det haardeste Leje selv. Alt sligt gjør man af Behov, af Kjærlighedens Behov, ikke af Ynk. Man kaster hellere Dunene fra sig, naar de blot bringer Glemsel for Ansvaret og gjør En tunghør for Alt, undtagen for egne Fornemmelser. Dette er Sandheden om Kjærlighed for os, fordi slig har vor Erfaring været som Kvinder.

Er det maaske uhørt, samfundsligt talt, at tænke paa Andres Tarv først og saa paa sit eget? Det er muligt, at det er uhørt, men Verden forkaster ikke ubetinget det uhørte. Det er dog en Kjendsgjerning, at store Tonedigtere netop glæder Verden ved at bringe det hidtil uhørte frem. Verden tillader dem dog at bane Vej for det Ny, som de vil og de kan, selv om den ganske vist ikke gaar saa vidt at lave Vejen istand til dem.

Uhørt er det rigtig nok, at Kvinder kan blive Forløbere men er det virkelig saa rent umuligt? Man skulde synes, at naar alle Forhold ordner sig derhen, at Selvfølelsen styrkes, saa maa det kun være et Tidsspørgsmaal, naar ogsaa Kvinden tør optræde banebrydende. Hvorfor vel altid danne Bag-